

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/54/2022
Identifikačné číslo spisu:	7618200881
Dátum vydania rozhodnutia:	15.11.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7618200881.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L., narodeného J., bývajúceho v F., zastúpeného JUDr. Erika Golská advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Lučenci, T. G. Masaryka 7, IČO: 52 849 261, proti žalovanej U., narodenej J., bývajúcej v F. o vyporiadanie BSM, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 16C/7/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. mája 2021 sp. zn. 5Co/70/2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 12. novembra 2019 č.k. 16C/7/2018-492:

„I/ určil, že z vecí, ktoré mali žalobca a žalovaná v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov pripadajú:

- žalobcovi do jeho výlučného vlastníctva v podiele 1/1 (t.j. v celku): osobné motorové vozidlo zn. O. O.

- VIN F horský bicykel zn. M., notebook G.,

- žalovanej do jej výlučného vlastníctva v podiele 1/1 (t.j. v celku): a) nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území F., D. F., a to stavba rodinného domu stojaca na parcele registra „„ evidovanej na katastrálnej mape, ako parcela č. J. a pozemok - parcela registra „„ evidovaná na katastrálnej mape, ako parcela č. J. vo výmere J. m2, Druh pozemku: Y, zapísaná na Liste vlastníctva č. J. vedenom Okresným úradom F., odborom katastrálnym, b) kožená sedacia súprava nachádzajúca sa v obývačke bytu krémovo-bielej farby, pozostávajúca z troch komponentov a to jedného gauča a dvoch kresiel, komoda v obývacej izbe bytu tmavohnedej farby z masívnej drevotriesky, konferenčný stolík v obývacej izbe bytu, stolík pod televízor v obývacej izbe bytu, knihovnička v obývacej izbe bytu, príborník dvojdvierový presklený svetlej farby z drevotriesky v obývacej izbe bytu, nábytok v spálni bytu pozostávajúci z manželskej postele s matracmi, trojdverovej skrine a dvoch nočných stolíkov, to všetko vyrobené z masívu borovice farby „červený smrek“ a z komody, z drevotriesky tmavšej farby, televízor

zn. P. čiernej farby, domáce kino zn. P. striebornej farby pozostávajúce z dvoch veľkých reproduktorov a jedného menšieho s prehrávačom na prehrávanie Y., ako aj CD diskov, fotoaparát P. D. XX L striebornej farby, kamera zn. L. XX GB červenej farby, nábytok v detskej izbe v byte svetlý z drevotriesky pozostávajúci z dvojdvierovej skrine, postele, písacieho stolíka a komody so skrinkou, sporák bielej farby zn. U. nachádzajúci sa v byte, digestor bielej farby zn. U. nachádzajúci sa v byte, kávovar De'G.,

II/ určil, že žalovanej pripadajú peňažné prostriedky na účte vedenom v P., a.s. pod číslom: F. so zostatkom ku dňu 6.4.2017 vo výške 7,30 eura, na účte vedenom v P. V. F., a.s. pod číslom: I. so zostatkom ku dňu 6.4.2017 vo výške 10,05 eura a na účte vedenom v C., a.s. pod číslom: I. so zostatkom ku dňu 6.4.2017 vo výške 1 257,83 eura,

III/ žalovanej uložil povinnosť na úplné finančné vyporiadanie podielu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť žalobcovi sumu 37 215,92 eura, a to do šiestich mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku,

IV/ vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania."

1.1. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov so žalovanou tak, že z vecí patriacich do BSM sa do výlučného vlastníctva žalobcovi prikáže rozostavaný dom, postavený na parcele č. N. o výmere J. m2, parcela zapísaná na LV č. J., D. F.y a parcela č. N. o výmere J.. m2, zapísaná na LV č. J., D., žalovanej sa prikáže osobné motorové vozidlo zn. O., v súčasnosti bez evidenčného čísla a hnuťelné veci tvoriace zariadenie 3-izbového bytu nachádzajúceho sa v F. na ul. K. na XX. poschodí, byt č. J., zároveň, že žalobca bude povinný za účelom úplného vyrovňania podielov bývalých manželov uhradiť žalovanej sumu 85 000 eur, žalovaná bude povinná za účelom úplného vyrovňania podielov bývalých manželov uhradiť žalobcovi sumu 32 000 eur, a aby súd zaviazal žalovanú povinnosťou uhradiť žalobcovi trovy konania a tiež trovy znaleckého dokazovania.

1.2. Súd prvej inštancie uzavrel, že ku dňu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán sporu hodnota aktív tvoriacich ich BSM predstavovala sumu 81 251,29 eura, kedy ich tvorila zostatková hodnota nehnuteľností 75 122,37 eura (t.j. 16 755,98 eura za pozemok + 58 366,39 eura za stavbu rodinného domu), zostatková hodnota hnuťelných vecí vrátane osobného motorového vozidla zn. O. O. vo výške 5 017 eur a zostatky na účtoch v celkovej sume 1 275,18 eura (t.j. 7,30 eura + 10,05 eura + 1 257,83 eura). Následne súd podľa § 150 Občianskeho zákonníka ustálil podiely oboch strán sporu, pričom pre určenie výšky podielov každého z manželov odpočítal všetko to, čo každý z manželov vynaložil zo svojho na spoločný majetok a pripočítal všetko to, čo zo spoločného majetku sa vynaložilo na výlučný majetok toho-ktorého z manželov, a z takto uskutočneného prepočtu po konštatovaní, že ani jeden z predpokladov pre stanovenie disparity podielov nebol u žiadnej zo strán sporu preukázaný, súd uzavrel, že výsledná hodnota bezpodielového spoluvlastníctva manželov predstavovala čiastku 142 510,55 eura (t.j. 81 251,29 eura - 6 638,78 eura + 4 162,62 eura + 663,87 eura + 2 766,16 eura + 21 444,70 eura + 38 860,68 eura) a ustálil, že podiely oboch strán majú byť v zásade rovnaké, v danom prípade v sume 71 255,275 eura (1 z 142 510,55 eura). Aplikujúc § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta, podľa ktorého každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok konštatujúc, že po zúčtovaní reálneho majetku vyporiadanim žalobca nadobudol hnuťelnosti v hodnote 5 002 eur a nenadobudol žiadne pasíva, súd prvej inštancie žalobcovi na jeho reálny podiel započítal sumu 663,87 eura, ktorá bola použitá na splatenie jeho pôžičky od spoločnosti B., a.s., sumu 4 162,62 eura, ktorá bola použitá na splatenie jeho pôžičky od spoločnosti N., a.s., V., sumu 2 766,16 eura ako pomernú časť z aktivačného príspevku žalobcu za rok 2009 dôvodiac, že žalobca pri tejto čiastke nezdokladoval jej požitie a sumu 21 444,70 eura s odôvodnením, že jej poukázaním na účet tretej osoby vyviedol túto zo spoločného majetku strán sporu a nezdokladoval jej použitie pričom, že všetky tieto sumy predstavujú prostriedky vynaložené zo spoločného majetku strán sporu na oddelený majetok žalobcu. Usúdil, že pri zohľadnení skutočností, že podiel žalobcu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov má predstavovať sumu 71 255,275 eura, žalobcovi do naplnenia tejto uvedenej hodnoty podielu chýbala suma 37 215,915 eura, ktorú mu musí kompenzovať žalovaná (t.j. 5 002 eur + 663,87 eura + 4 162,62 eura + 2 766,16 eura + 21 444,70 eura R - 71 255,275 eura = mínus 37 215,915 eura). Z úsudku, že žalovaná po zúčtovaní reálneho majetku vyporiadanim nadobudla nehnuteľnosti v hodnote 74 959,11 eura, hnuťelnosti v hodnote 15 eur, nadobudla zostatky na jej

bankových účtoch v celkovej výške 1 275,18 eura, súd prvej inštancie vyvodil, že žalovanej vznikol nárok na vrátenie sumy 6 638,78 eura, ktorá predstavuje výlučné prostriedky vynaložené žalovanou na spoločný majetok v podobe vnesených peňažných prostriedkov do manželstva vo výške 200 000 Sk a použitých na nákup pozemku na stavbu domu a na druhej strane jej súd na jej reálny podiel započítal sumu 38 860,68 eura, ktorú súd považoval u žalovanej za nedostatočne zdokladovanú k tomu, aby sa jednoznačne dalo povedať, ako s ňou bolo naložené k 6.4.2017, a teda v konečnom dôsledku, keďže táto suma predstavuje prostriedky vynaložené zo spoločného majetku strán sporu, na oddelený majetok žalovanej. Usúdil, že pri zohľadnení skutočností, že podiel žalovanej z bezpodielového spoluvlastníctva manželov má predstavovať sumu 71 255,275 eura, tak táto uvedenú hodnotu podielu presiahla o sumu 37 215,915 eura (t.j. 74 959,11 eura + 15 eur + 1 275,18 eura - 38 860,68 eura + 38 860,68 eura = plus 37 215,915 eura), a preto na vyrovnanie podielov z bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalovaná má žalobcovi vyplatiť sumu 37 215,915 eura R, a to v súlade s § 232 ods. 3 CSP v lehote do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolania žalobcu a žalovanej, rozsudkom z 27. mája 2021 sp. zn. 5Co/70/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že žalobca vo svojom odvolaní hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie spochybňuje a predkladá vlastné hodnotenie ním predložených, ako i ostatných dôkazov vykonaných v konaní na súde prvej inštancie. Následne vo svojom odvolaní tvrdí, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko dôkazy hodnotil nesprávne, ak v časti priznania finančných prostriedkov žalovanej vo výške 200 000 Sk, t.j. 6 638,78 eura, vychádzal len z tvrdenia žalovanej a svedeckej výpovede otca žalovanej p. X. D.. Táto odvolacia námietka žalobcu nenapĺňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, nakoľko sa iba obmedzuje na všeobecný nesúhlas s hodnotením dokazovania súdom odkazom na stranu 8 zápisnice z pojednávania z 10.12.2018 a na tvrdenie, že svedok p. X. D. sa podľa názoru žalobcu pri svojej výpovedi dopustil protiprávneho konania uvedením nepravdivých skutočností, ktoré mali podstatný vplyv na konanie, ako i že súd nemohol mať za preukázanú existenciu finančných prostriedkov na účtoch žalovanej vedených vo X., že žalovaná v čase uzavretia manželstva mala finančné prostriedky vo výške 6 638,78 eura, ale tie použila na „kúpu“ trojizbového bytu v F. ul. K. na XX. poschodí č. XX, čo možno preukázať výpisom z účtu p. N., odkiaľ mu boli zaslané finančné prostriedky vo výške 550 000 Sk, kde „má za to, že ich zaslala žalovaná (resp. svedecká výpoveď p. N.)“, a že žalovaná peniaze použila na kúpu členských práv k bytu a vynaložila ich na cudziu nehnuteľnosť, nie do spoločného majetku manželov. Z rovnakých dôvodov na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nemôže nič zmeniť ani odvolacia námietka žalobcu založená na tvrdení, že súd mal „odrátať mesačné výdavky žalobcu za obdobie od konca marca 2016 do 6.4.2017 o sumu 14 mesiacov x XXX,XX, t.j. o sumu 6 875,50 eura, čo „predstavovali nevyhnutné výdavky“, a ani odvolacia námietka žalovanej že súd „nevzal do úvahy fakt, že žalobca neplatil riadne výživné, iba prispieval minimálnymi sumami 30 eur, 50 eur, neskôr 100 eur, že žalovaná hradila všetky platby ohľadom rodinného domu, platby za bývanie v podnájme, uhrádzala poplatky súvisiace s domácnosťou, potrebami mal. syna I., hradila poplatky v jeho škole, mimoškolské aktivity a výlety s ním“. Z dôvodov rozsudku totiž jednoznačne plynie, že súd pri svojom rozhodovaní o vyporiadaní BSM adekvátne zohľadnil aj to, ako sa ten ktorý z manželov podieľal na starostlivosti o dieťa (spoločného syna I.) a o rodinu rešpektujúc, že v spore o vyporiadanie BSM sa nemožno zaoberať vzájomným vyúčtovaním celého spotrebného spoločenstva manželov, vrátane rozsahu plnenia vyživovacej povinnosti rodičov (bývalých manželov) voči maloletému dieťaťu. Podľa názoru odvolacieho súdu ani v tomto smere súdu prvej inštancie nemožno vyčítať žiadne pochybenie, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočností, ktoré z dokazovania nevyplývali, alebo že by súd opomenul rozhodné skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo. Nemožno preto priznať relevanciu polemike žalobcu v odvolaní a ani polemike žalovanej v jej odvolaní, že súd mal uveriť dôkazom a tvrdeniam, ktoré predložil žalobca (či naopak žalovaná), a to ani ohľadom otázky vyporiadania vnosu výlučného majetku jedného z manželov do spoločného majetku a naopak. Vyporiadanie investície (vnosu) z výlučného majetku do majetku spoločného totiž predpokladá vo všeobecnej rovine tvrdenie, že výlučné finančné prostriedky (či majetok) jedného z manželov boli použité v prospech zákonného majetkového spoločenstva manželov

(BSM) a súčasne požiadavku investujúceho manžela, aby mu bolo uhradené, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok v konaní o vyporiadanie BSM. Zhodné závery sa v opačnej podobe uplatnia aj pre vyporiadanie vnosu zo spoločného majetku do majetku výlučného. Súd prvej inštancie v danom prípade uvedenú otázku náležite posúdil, a to za použitia správneho právneho predpisu, ktorý vyložil správne a na daný skutkový stav ho i náležite a v súlade s ustálenou súdnou praxou aplikoval, adekvátne pritom (v bode 220, 222 rozsudku) vychádzajúc zo zistenia, že ku dňu uzatvorenia manželstva, t.j. k 17.5.2003, žalovaná mala čiastku 200 000 Sk, čo žalobca nerozporoval, a že členské práva k uvedenému družstevnému bytu zakupoval otec žalovanej spoločne so svojou manželkou - matkou žalovanej, za vlastné peňažné prostriedky, čo mal súd za preukázané výpoveďou otca žalovanej ako i Dodatkom k dohode o prevode členských práv a zostatkovej hodnoty bytu zo dňa 5.11.2003, podľa ktorého sa vyplácala suma 550 000 Sk. V tomto smere je odvolacia námietka žalobcu neopodstatnená, rovnako ako všeobecná odvolacia námietka žalobcu, že súd mal zúčtovací režim podľa § 150 veta druhá Občianskeho zákonníka aplikovať aj na príjem žalovanej od februára 2016 do apríla 2017 a naopak, že súd nemohol aplikovať na ťarchu žalobcu analogický zúčtovací režim podľa § 150 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka, a to sumu 21 444,70 eura, ktorá predstavovala rozdiel medzi celkovým čistým príjmom žalobcu vo výške 22 874,70 eura, ktorý bol vyplácaný na účet brata žalobcu v Slovenskej sporiteľni a.s. za obdobie od februára 2016 do apríla 2017 a sumou 1 430 eur, ktorú v uvedenom období žalobca vyplatil podľa rozsudku OS Spišská Nová Ves zo dňa 1.3.2017 č.k. 16P/112/2016-105 na výživu syna I. a úhradu kurzu anglického jazyka v sume 150 eur z dôvodu, že žalobcovi nemožno vytknúť, kde bude zasielať svoj služobný príjem, resp. finančné prostriedky, navyše ak žalobca bol v tom období na N. a nemohol si zriadiť účet v banke v Slovenskej republike, OS Spišská Nová Ves v rozsudku zo dňa 1.3.2017 č.k. 16P/112/2016-105 uznal žalobcovi mesačné výdavky v sume 479,10 eura „na zachovanie mesačných výdavkov“ a žalobcov brat má ústavné právo neumožniť informácie o stave na uvedenom účte. Vecnú správnosť napadnutého rozsudku nie je spôsobilá spochybniť ani odvolacia námietka žalobcu založená na tvrdení, že z rozsudku nie je zrejmé, ako sa vysporiadal s hotovostnými výbermi žalovanej dňa 4.1.2016 v sume 25 000 eur a dňa 15.1.2016 v sume 12 000 eur z účtu žalovanej v P. a.s., ktoré mali byť spotrebované pre jej osobnú potrebu, že súd tieto výbery opomenul a nekvalifikoval ich ako peňažné prostriedky vyvedené žalovanou zo spoločného majetku za trvania manželstva, pričom žalovaná potvrdila, že ich použila na svoje vlastné osobné účely. Rešpektujúc viazanosť odvolacieho súdu žalobcom a žalovanou uplatnenými odvolacími dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia, súc limitovaný právnymi otázkami, ktoré odvolatelia vo svojich odvolaniach označili resp. spochybnili, odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi a ani žalovanej sa nepodarilo spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci za stavu, ak žalovaná na pojednávaní dňa 10.12.2018 a 22.7.2019 vysvetlila, na aké účely boli použité finančné prostriedky 12 000 eur a 25 000 eur a spotrebované do rozvodu a žalobca vo svojom odvolaní netvrdil, že by uplatnil pred súdom prvej inštancie požiadavku na vyporiadanie sumy 25 000 eur a sumy 12 000 eur, t.j. požiadavku, že žalovaná je povinná žalobcovi tieto sumy nahradiť ako sumy, ktoré sa zo spoločného majetku (patriaceho do BSM) vynaložili na jej ostatný (výlučný majetok žalovanej) majetok, pretože v tomto smere vo svojom odvolaní jedine uviedol, že žalovaná potvrdila, že ich použila na svoje vlastné osobné účely a súd sa s označenými výbermi žalovanej z jej účtu v banke v rozsudku nevysporiadal; a ak- žalobca v odvolaní iba uviedol, že pôžička voči spoločnosti O. „nebola vyplácaná z jeho finančných prostriedkov, okrem 12 splátok v období od 12.3.2009 do 12.4.2010, spolu v sume 1 386,90 eura, ktorú sumu bolo možné podľa žalobcu zarátať ako použitú na oddelený majetok žalobcu, a nie celú sumu 4 162,62 eura“. Žalobca súdu prvej inštancie neopodstatnene vytkol i to, že v bode 228 rozsudku vzal na ťarchu žalovaného pôžičku od spoločnosti B. a.s. za trvania manželstva vo výške 20 000 Sk, t.j. 663,87 eura (okrem 12 splátok v období od 12.3.2009 do 12.4.2010, spolu v sume 1 386,90 eura, ktorú sumu bolo možné podľa žalobcu zarátať ako použitú na oddelený majetok žalobcu), vychádzajúc pritom z úsudku, že žalobca nezdokladoval, za akým účelom peniaze použil. V tomto smere záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom dovodil súd prvej inštancie v súlade s ustálenou judikatúrou súdov, podľa ktorej dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v spore neboli preukázané jeho tvrdenia a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. V zásade platí, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu sporu, ktorá tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní správne vychádzal z premisy, že príjmy, ktoré tvorili zdroje

bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, sa dostali do ich BSM ich skutočnou výplatom a žalobca neopodstatnene vo svojom odvolaní polemizuje so správnymi a riadne odôvodnenými závermi súdu v bodoch 229 až 233 rozsudku, nenáležite pritom namietajúc, že súd nesprávne sumu 2 766,16 eura - časť aktivačného príspevku žalobcu pojal za sumu, ktorá mala byť vyplatená na výlučný majetok žalobcu a následne ju takúto zúčtoval pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu a uložil mu povinnosť nahradiť túto sumu, ktorá sa zo spoločného majetku vynaložila na jeho osobný majetok, a to za stavu, ak žalobca nepochybne túto čiastku bez súhlasu žalovanej za trvania manželstva spotreboval a nepreukázal, na čo ju použil. Ak súd dospel k záveru, že sa nejednalo o výlučné prostriedky žalobcu, potom pri absencii tvrdenia, že by mohlo ísť o prostriedky náležiacie do vlastníctva tretej osoby, učinil jediný možný záver, že sa jednalo o prostriedky tvoriace súčasť BSM. Žalobca vo svojom odvolaní nedôvodne namietol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku zhodnotenia - investície do družstevného bytu v F. kde členské práva mali patriť rodičom žalovanej, majú pritom za to, aby „vynaložené zhodnotenie veci bolo vyplatené žalobcovi v sume 5 000 eur nájomcami bytu". Prvoinštančný súd správne rozhodol, ak vykonané investície do družstevného bytu neprihliadol a do vyporiadania BSM nepojal, správne pritom vychádzajúc najmä z úsudku, že sa jednalo o investície do veci patriacej tretej osobe, čo v bodoch 251 až 253 rozsudku i náležite odôvodnil. V skutkových okolnostiach súdnej veci opodstatnenosť nemožno priznať ani námietke žalobcu založenej iba na všeobecnom tvrdení, že súd nesprávne sčítal jednotlivé položky, ktoré žalovaná podľa názoru žalobcu použila nie na úhradu výstavby, resp. na úhradu bežných výdavkov a pri výpočte v bode 244 nezahrnul výbery žalovanej dňa 4.1.2016 v sume 25 000 eur a dňa 15.1.2016 v sume 12 000 eur, akcentujúc, že žalovaná od 1.3.2015 do 6.4.2017 uskutočnila výbery v celkovej hodnote 210 473 eur, ktoré „presiahli hranicu 100 eur po odpočítaní inkasa, platieb za telefón, nákupy, a teda úhradu bežných potrieb", a napokon ani námietke žalobcu, že od decembra 2015 do súčasnosti žalobca nemohol užívať a disponovať vecami, ktoré tvoria súčasť BSM, hoci na to vyzýval žalovanú, ako aj súd, kde žiadal „súd, aby svojím rozhodnutím zaviazal žalovanú o sprístupnenie nehnuteľnosti, t.j. rozostavaného rodinného domu", čo ostalo bez odozvy zo strany súdu a súd túto skutočnosť opomenul v rozsudku odôvodniť, nakoľko jednak žalobca v odvolaní tvrdený procesný úkon nekonkretizoval a uvedené nemožno vyvodiť ani zo zápisnice o pojednávaní dňa 15.10.2019 a záverečného prednesu žalobcu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ") dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Dovolateľ je názoru, že záver odvolacieho súdu je nesprávny a je v rozpore s vykonaním dokazovaním, ktoré vykonal súd prvej inštancie, nezodpovedá požiadavke zákona na riadne odôvodnenie. V prípade analogického zúčtovacieho režimu ustanoveného v bode 37 napadnutého rozsudku a následne podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta aj na určité aktíva na strane žalovanej v sume 38 860,68 eura, ktorú žalovaná riadne nezdokladovala, na aké účely s ňou naložila za obdobie od marca 2015 do 6. apríla 2017 ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zjavné, ako súd dospel pri tomto výpočte k sume 38 860,68 eura. Pokiaľ odvolací súd vychádzal iba z predmetnej jednej vety uvedenej v bode 37 napadnutého rozsudku zjavne tak, ako súd prvej inštancie v bode 243 svojho rozsudku, nesprávne sčítal jednotlivé položky. Z predmetných výpisov žalovanej vedených v P. F., a.s. č. účtu F. za obdobie od 1. marca 2015 do 06. apríla 2017 žalovaná uskutočnila výbery v celkovej hodnote 210 473,00 eur, ktoré presiahli hranicu 100,00 eur po odpočítaní inkasa, platieb za telefón nákupy a pod.. Pri tomto množstve peňazí, ktoré sa nachádzalo preukázateľne na účte s koncovkou XXXX vedeného v P. F., a.s., nie je zjavné ako sa v napadnutom rozsudku odvolací súd s nimi vypořiadal. Ďalej dovolateľ namietal, že odvolací súd v bode 32 napadnutého rozsudku, ako aj okresný súd v bode v bode 236 svojho rozsudku niektoré finančné prostriedky klasifikoval nie ako prostriedky na bežné účely, ale finančné prostriedky, ktoré zahrnul do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu a to práve postupom podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta per analogiam. Odvolací súd v napadnutom rozsudku v bode 32 si vzájomne protirečí t.j. neuznáva právoplatný rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves pod sp. zn. 16P/112/2016-105 zo dňa 1. marca 2017, kde okresný súd pod sp. zn. 16P/112/2016-105 uznal mesačné výdavky žalobcu v sume 479,10 eura na zachovanie jeho nevyhnutných výdavkov na uspokojenie základných životných potrieb (bežné výdavky). Naproti tomu odvolací súd sa nijako nevypořiadal s predmetnou skutočnosťou, poňal celkový príjem dovolateľa od apríla 2016 do 6. apríla

2017 podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta per analogiam, kde odpočítal uhradené výživné a úhradu jazykového kurzu. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nepreukázal ako naložil s predmetnými finančnými prostriedkami, čo nie je pravdou. Ak odvolací súd v napadnutom rozhodnutí aplikoval na ťarchu žalobcu analogický zúčtovací režim podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta, a to sumu 21 444,70 eura (čo malo predstavovať čistý príjem žalobcu od februára 2016 do apríla 2017 po odpočítaní), vzniká pochybnosť, prečo sa neaplikoval tento zúčtovací režim podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta aj na žalovanú za predmetné obdobie (čistý príjem žalovanej od februára 2016 do apríla 2017), pričom predmetnú skutočnosť neobsahuje žiadna časť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Dovolateľ sa nestotožnil s bodmi 40, 41 a 46 napadnutého rozsudku, keďže okresný súd tieto finančné prostriedky vyvedené žalovanou zo spoločného spoluvlastníctva manželov nikde neuviedol (nepojal) do predmetu vyporiadania spoluvlastníctva manželov (výslednej sume patriacej do BSM), nie sú súčasťou finančných prostriedkov - investícií (vnosov) tvoriace súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a ani sa rozsudku prvej inštancie nenachádzajú. Peňažné prostriedky 12 000,00 eur a 25 000,00 eur predstavovali značný objem peňazí, ktoré nebolo možné klasifikovať ako ich použitie na bežné účely, a preto mali byť zahrnuté do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu, a to práve postupom podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta per analogiam na strane žalovanej, čo nerealizoval tak odvolací súd a ani súd prvej inštancie. Všetky jednotlivé platby súvisiace s chodom domácnosti a platby do 100,00 eur nie sú zahrnuté v predmetnej sume t. j. 210 000,00 eur, takže žalovaná opätovne klamala a účelovo uvádzala skutočnosti, ktoré nie je možné ani „logicky“ vyvodiť, nie to preukázať na základe vykonaných dôkazov. Dovolateľ poukazoval na to, že podľa čl. 6 CMP súd je povinný na účely zistenia skutočného stavu vecí vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhlí, resp. podľa § 35 CMP je povinný zistiť skutočný stav vecí a podľa § 36 CMP vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu vecí, ktorými sa nespravoval.

3.2. Dovolateľ poukazuje na to, že samotný zistený skutkový stav finančných prostriedkov (v sume 12 000,00 eur a 25 000,00 eur) nebol správne ustanovený pod ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka. Právne otázky, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli vyriešené sú otázky: „1/ či sa jedná o samostatnú položku bezpodielového spoluvlastníctva manželov na vyporiadanie teda masu finančných prostriedkov ako predmetu bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 143 Občianskeho zákonníka 2/ či sa jedná o masu finančných prostriedkov, na ktoré je potrebná aplikácia ustanovenia zúčtovacieho režimu podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta per analogiam na strane žalovanej na sumy, ktoré boli vyvedené zo súčasti bezpodielového spoluvlastníctva manželov." Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň si dovolateľ voči žalovanej uplatňuje právo na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nesúhlasí, že za obdobie od 1.3.2015 do 6.4.2017 uskutočnila výbery v celkovej sume 210 473 eur, tak ako to prezentuje žalobca v dovolaní. Žalobca poukazuje na výbery - 12 000 eur a 25 000 eur, pričom dané finančné prostriedky však boli taktiež zahrnuté do BSM a súd ich započítal do výslednej sumy. Žalovaná v konaní spochybnila žalobcovi jeho výdavky, a preto bolo jeho povinnosťou ich preukázať v tomto konaní. Žalobca však namiesto ich preukázania súhlasil, aby dané finančné prostriedky z jeho príjmu vo vyššie uvedenej výške boli súčasťou BSM. K bodu 40 napadnutého rozsudku žalovaná uviedla, že nečinnosť žalobcu pred súdom prvej inštancie nemôže zakladať žiadny dovolací dôvod. Žalovaná navrhuje dovolanie žalobcu zamietnuť pre jeho nedôvodnosť.

5. Dovolateľ vo svojom vyjadrení uviedol, že zotrváva na svojich ústne a písomne vykonaných prednesoch, svoje skutkové tvrdenia považuje za dostatočne preukázané a podložené právnou argumentáciou, z ktorého dôvodu trvá v celom rozsahu na podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd" alebo „dovolací súd") ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a

bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

13. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť

preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. V konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

16. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazoval na to, že za obdobie od 1. marca 2015 do 06. apríla 2017 žalovaná uskutočnila výbery v celkovej hodnote 210 473,00 eur, ktoré presiahli hranicu 100,00 eur po odpočítaní inkasa, platieb za telefón nákupy a pod., no nie je zjavné ako sa v napadnutom rozsudku odvolací súd s nimi vypořiadal. Taktiež niektoré finančné prostriedky klasifikoval nie ako prostriedky na bežné účely, ale finančné prostriedky, ktoré zahrnul do vypořiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov - strán sporu a to práve postupom podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta per analogiam. Odvolací súd poňal celkový príjem dovolateľa od apríla 2016 do 6. apríla 2017 podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta per analogiam, kde odpočítal uhradené výživné a úhradu jazykového kurzu. Odvolací súd aplikoval na ťarchu žalobcu analogický zúčtovací režim podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta, a to sumu 21 444,70 eura (čo malo predstavovať čistý príjem žalobcu od februára 2016 do apríla 2017 po odpočítaní), pričom dovolateľ poukazuje na to, prečo sa neaplikoval tento zúčtovací režim podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta aj na žalovanú za predmetné obdobie (čistý príjem žalovanej od februára 2016 do apríla 2017), keďže predmetnú skutočnosť neobsahuje žiadna časť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Tiež poukazoval na peňažné prostriedky 12 000,00 eur a 25 000,00 eur, ktoré nebolo možné klasifikovať ako ich použitie na bežné účely, a preto mali byť zahrnuté do vypořiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom

vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa v odôvodnení stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Oba súdy nižšej inštancie v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd náležite zdôvodnil v bode 32, že žalobca vo svojom odvolaní hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie spochybňuje a predkladá vlastné hodnotenie ním predložených, ako i ostatných dôkazov vykonaných v konaní na súde prvej inštancie. Odvolací súd k námietke žalobcu založenej na tvrdení, že súd mal „odrátať mesačné výdavky žalobcu za obdobie od konca marca 2016 do 6.4.2017 o sumu 14 mesiacov x XXX,XX, . t.j. o sumu 6 875,50 eura, čo „predstavovali nevyhnutné výdavky“ uviedol, že z dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že súd pri svojom rozhodovaní o vyporiadaní BSM adekvátne zohľadnil aj to, ako sa ten, ktorý z manželov podieľal na starostlivosti o dieťa (spoločného syna I.) a o rodinu rešpektujúc, že v spore o vyporiadanie BSM sa nemožno zaoberať vzájomným vyúčtovaním celého spotrebného spoločenstva manželov, vrátane rozsahu plnenia vyživovacej povinnosti rodičov (bývalých manželov) voči maloletému dieťaťu.

17.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí taktiež dôvodil, že „ku dňu uzatvorenia manželstva, t.j. k 17.5.2003, žalovaná mala čiastku 200 000 Sk, čo žalobca nerozporoval, a že členské práva k uvedenému družstevnému bytu zakupoval otec žalovanej spoločne so svojou manželkou - matkou žalovanej, za vlastné peňažné prostriedky, čo mal súd za preukázané výpoveďou otca žalovanej ako i Dodatkom k dohode o prevode členských práv a zostatkovej hodnoty bytu zo dňa 5.11.2003, podľa ktorého sa vyplácala suma 550 000 Sk. V tomto smere je odvolacia námietka žalobcu neopodstatnená, rovnako ako všeobecná odvolacia námietka žalobcu, že súd mal zúčtovací režim podľa § 150 veta druhá Občianskeho zákonníka aplikovať aj na príjem žalovanej od februára 2016 do apríla 2017 a naopak, že súd nemohol aplikovať na ťarchu žalobcu analogický zúčtovací režim podľa § 150 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka, a to sumu 21 444,70 eura, ktorá predstavovala rozdiel medzi celkovým čistým príjmom žalobcu vo výške 22 874,70 eura, ktorý bol vyplácaný na účet brata žalobcu v F. za obdobie od februára 2016 do apríla 2017 a sumou 1 430 eur, ktorú v uvedenom období žalobca vyplatil podľa rozsudku OS F. O. X. zo dňa 1.3.2017 č.k. 16P/112/2016-105 na výživu syna I. a úhradu kurzu anglického jazyka v sume 150 eur z dôvodu, že žalobcovi nemožno vytknúť, kde bude zasielať svoj služobný príjem, resp. finančné prostriedky, navyše ak žalobca bol v tom období na N. a nemohol si zriadiť účet v banke v Slovenskej republike, OS Spišská Nová Ves v rozsudku zo dňa 1.3.2017 č.k. 16P/112/2016-105 uznal žalobcovi mesačné výdavky v sume 479,10 eura „na zachovanie mesačných výdavkov“ a žalobcov brat má ústavné právo neumožniť informácie o stave na uvedenom účte.

17.2. Súd prvej inštancie v bode 234 uviedol, že v prípade žalobcu aplikoval analogicky zúčtovací režim § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta, aj na sumu 21 444,70 eura, ktorá predstavovala rozdiel medzi celkovým čistým príjmom žalobcu vo výške 22 874,70 eura, ktorý mu bol vyplatený na účet jeho brata L. Z. vedený v I.i. a.s. číslo: F. za obdobie od februára 2016 do apríla 2017, a sumou 1 430 eur, ktorú v uvedenom období preukázateľne (poštovými poukazmi) vyplatil podľa rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 16P/112/2016-105 zo dňa 01.03.2017 na výživu svojho syna a úhradu kurzu anglického jazyka pre syna v sume 150 eur (vyplynulo to zo zhodného tvrdenia strán sporu ako rodičov maloletého v uvedenom konaní sp. zn. 16P/112/2016).

17.3. Vyporiadanie investície (vnosu) z výlučného majetku do majetku spoločného totiž predpokladá vo všeobecnej rovine tvrdenie, že výlučné finančné prostriedky (či majetok) jedného z manželov boli použité v prospech zákonného majetkového spoločenstva manželov (BSM) a súčasne požiadavku investujúceho manžela, aby mu bolo uhradené, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok v konaní o vyporiadanie BSM. Zhodné závery sa v opačnej podobe uplatnia aj pre vyporiadanie vnosu zo spoločného majetku do majetku výlučného. Súd prvej inštancie v danom prípade uvedenú otázku náležite posúdil, a to za použitia správneho právneho predpisu, ktorý vyložil správne a na daný skutkový stav ho i náležite a v súlade s ustálenou súdnou praxou aplikoval, adekvátne pritom (v bode 220, 222 rozsudku) vychádzajúc zo zistenia, že ku dňu uzatvorenia manželstva, t.j. k 17.05.2003, žalovaná mala čiastku 200 000 Sk, čo žalobca nerozporoval, a že členské práva k uvedenému družstevnému bytu zakupoval otec žalovanej spoločne so svojou manželkou - matkou žalovanej, za vlastné peňažné prostriedky, čo mal súd

za preukázané výpoveďou otca žalovanej ako i Dodatkom k dohode o prevode členských práv a zostatkovej hodnoty bytu zo dňa 05.11.2003, podľa ktorého sa vyplácala suma 550 000 Sk.

17.4. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní správne vychádzal z premisy, že príjmy, ktoré tvorili zdroje bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, sa dostali do ich BSM ich skutočnou výplatom.

18. Odvolací súd v bode 46 riadnym spôsobom zdôvodnil, že v skutkových okolnostiach súdnej veci opodstatnenosť nemožno priznať ani námietke žalobcu založenej iba na všeobecnom tvrdení, že súd nesprávne sčítal jednotlivé položky, ktoré žalovaná podľa názoru žalobcu použila nie na úhradu výstavby, resp. na úhradu bežných výdavkov a pri výpočte v bode 244 nezahrnul výbery žalovanej dňa 04.01.2016 v sume 25 000 eur a dňa 15.1.2016 v sume 12 000 eur, akcentujúc, že žalovaná od 01.03.2015 do 06.04.2017 uskutočnila výbery v celkovej hodnote 210 473 eur, ktoré „presiahli hranicu 100 eur po odpočítaní inkasa, platieb za telefón, nákupy, a teda úhradu bežných potrieb“ a napokon ani námietke žalobcu, že od decembra 2015 do súčasnosti žalobca nemohol užívať a disponovať vecami, ktoré tvoria súčasť BSM, hoci na to vyzýval žalovanú ako aj súd, kde žiadal „súd, aby svojim rozhodnutím zaviazal žalovanú o sprístupnenie nehnuteľnosti, t.j. rozostavaného rodinného domu“, čo ostalo bez odozvy zo strany súdu a súd túto skutočnosť opomenul v rozsudku odôvodniť, nakoľko jednak žalobca v odvolaní tvrdený procesný úkon nekonkretizoval a uvedené nemožno vyvodiť ani zo zápisnice o pojednávaní dňa 15.10.2019 a záverečného prednesu žalobcu.

18.1. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaná na pojednávaní dňa 10.12.2018 a 22.07.2019 vysvetlila, na aké účely boli použité finančné prostriedky 12 000 eur a 25 000 eur a spotrebované do rozvodu a žalobca vo svojom odvolaní netvrdil, že by uplatnil pred súdom prvej inštancie požiadavku na vyporiadanie sumy 25 000 eur a sumy 12 000 eur, t.j. požiadavku, že žalovaná je povinná žalobcovi tieto sumy nahradiť ako sumy, ktoré sa zo spoločného majetku (patriaceho do BSM) vynaložili na jej ostatný (výlučný majetok žalovanej) majetok.

18.2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že aplikujúc § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta, po zúčtovaní reálneho majetku vyporiadaním žalobca nadobudol hnuťnosť v hodnote 5 002 eur a nenadobudol žiadne pasíva, súd prvej inštancie žalobcovi na jeho reálny podiel započítal sumu 663,87 eura, ktorá bola použitá na splatenie jeho pôžičky od spoločnosti B. a.s., sumu 4 162,62 eura, ktorá bola použitá na splatenie jeho pôžičky od spoločnosti N., a.s., V., sumu 2 766,16 eura ako pomernú časť z aktivačného príspevku žalobcu za rok 2009 dôvodiac, že žalobca pri tejto čiastke nezdokladoval jej požitie a sumu 21 444,70 eura s odôvodnením, že jej poukázaním na účet tretej osoby vyviedol túto zo spoločného majetku strán sporu a nezdokladoval jej použitie, pričom, že všetky tieto sumy predstavujú prostriedky vynaloženého zo spoločného majetku strán sporu na oddelený majetok žalobcu. Usúdil, že pri zohľadnení skutočnosti, že podiel žalobcu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov má predstavovať sumu 71 255,275 eura, žalobcovi do naplnenia tejto uvedenej hodnoty podielu chýbala suma 37 215,915 eura, ktorú mu musí kompenzovať žalovaná (t.j. 5 002 eur + 663,87 eura + 4 162,62 eura + 2 766,16 eura + 21 444,70 eura - 71 255,275 eura = mínus 37 215,915 eura).

19. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

20. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na

spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Dovolateľ namietal aj nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie niektorých vykonaných dôkazov.

22. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľ uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

22.1. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

22.2. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp.zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

23. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

23.1. Aj odvolací súd vyhodnotil, že súdu prvej inštancie nemožno vyčítať žiadne pochybenie, napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli, alebo že by súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Odvolací súd preto nepriznal relevanciu polemike žalobcu v odvolaní, že súd mal uveriť dôkazom a tvrdeniam, ktoré predložil žalobca, a to ani ohľadom otázky vyporiadania vnosu výlučného majetku jedného z manželov do spoločného majetku a naopak. Taktiež, že súd prvej inštancie správne učinil predmetom vyporiadania tie veci, hodnoty a investície (vnosy) tvoriace súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré označili strany sporu.

23.2. K námietke dovolateľa, že súd mal postupovať podľa čl. 6 CMP, § 35 a § 36 CMP, dovolací súd

uvádza, že dané konanie o vyporiadanie BSM je sporovým konaním a ustanovenia civilného mimosporového konania ohľadom dokazovania sa na uvedené neaplikuje.

23.3. Súd v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov zisťuje predovšetkým skutkový stav veci potrebný na posúdenie rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva a na použitie zásad uvedených v § 150 OZ. S výsledkami vykonaného dokazovania sa súd musí náležite vyporiadať, dbať na to, aby výrok súdneho rozhodnutia bol čo najpresnejšie formulovaný a jeho odôvodnenie zodpovedalo zásadám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozsudku musí byť jednoznačne zrejmé, ako súd dospel k sume, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva; výpočet tejto sumy musí byť natoľko prehľadný, aby sa ktokoľvek mohol presvedčiť o jeho správnosti (pozri FABIANOVÁ, Zuzana. § 149 [Vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva]. In: ŠTEVČEK, Marek, a kol., Občiansky zákonník I. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019)

23.4. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia týchto dôkazov, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

23.5. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

24. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP v tejto časti ako neprípustné odmietol.

25. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

26. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

26.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

27. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

28. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zdefiniuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017,

4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/86/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

29. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku, a ktoré rozhodnutia mal dovolať na mysli. V opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priechiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3Cdo/6/2017).

30. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolaťa odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolať namieta nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

31. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolaťom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

32. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ústavný súd) zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022-15, ktorý uviedol, že ... „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku, ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolaťom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie vecí, ktoré pokladá dovolať za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“

33. Vo svetle horeuvedeného pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolaťom.

34. Dovolať ako právne otázky vo svojom dovolaní uviedol: „1/ či sa jedná o samostatnú položku bezpodielového spoluvlastníctva manželov na vyporiadanie teda masu finančných prostriedkov ako predmetu bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 143 Občianskeho zákonníka 2/ či sa jedná o masu finančných prostriedkov, na ktoré je potrebná aplikácia ustanovenia zúčtovacieho režimu podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta per analogiam na strane žalovanej, na sumy, ktoré boli vyvedené zo súčasti bezpodielového spoluvlastníctva manželov.“ vzhľadom na to, že samotný zistený skutkový stav finančných prostriedkov (v sume 12 000,00 eur a 25 000,00 eur) nebol správne ustanovený pod ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka.

35. Z námietok dovolateľa vyplýva, že v danom prípade ide o otázky skutkové. Dovolateľ preto nesprávne právne posúdenie veci odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli sudy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že tieto v dovolaní nastolené otázky, ktoré majú skutkovú (nie právnu) povahu, nemôžu byť relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a nemôžu viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle tohto ustanovenia.

35.1. Riešenie skutkovej otázky (*quaestio facti*) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (*quaestio iuris*) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

36. Dovolací súd zastáva názor, že zistenie skutkového stavu finančných prostriedkov v sume 12 000,00 eur a 25 000,00 eur, či sa jedná o samostatnú položku podľa § 143 Občianskeho zákonníka alebo o masu finančných prostriedkov podľa § 150 Občianskeho zákonníka druhá veta per analogiam, sú otázkami skutkovými a ich riešenie jednoznačne vychádza zo skutkových zistení zodpovedajúcich tomuto prípadu. Zodpovedanie predmetných otázok je výsledkom vykonaného dokazovania v danom spore. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne učinil predmetom vyporiadania tie veci, hodnoty a investície (vnosy) tvoriace súčasť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré označili strany sporu. Tým, že dovolateľ sa nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu, ktorý odobril postup súdu prvej inštancie, v podstate spochybňuje jeho skutkové závery.

36.1. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu však nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok. Preto námietky dovolateľa týkajúce sa spochybňovania skutkových zistení a skutkových záverov považuje dovolací súd za neopodstatnené. Navyše, úlohou odvolacieho súdu v rámci dovolacieho konania nie je riešenie skutkových otázok, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

37. Dovolateľ, ako už bolo uvedené vyššie, konkrétne nevymedzil právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, nakoľko išlo o otázky skutkové. Takéto otázky nemôžu byť relevantné ani z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a nemôžu viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle tohto ustanovenia.

38. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu v danej časti odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

39. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom formulované otázky nepredstavujú vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Rovnako

dovolať neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 CSP.

40. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.